

Ήθελα κι εγώ να γίνω λίγο πρωταγωνιστής

24 Φεβρουαρίου. 14:00μ.μ. Τρεις ώρες πριν το πάρτι της χρονιάς κι εγώ ακόμα δεν έχω ντυθεί. Η μαμά μου είχε υποσχεθεί ότι θα μου φτιάξει την πιο εντυπωσιακή στολή. Έλα όμως που η κυρία Μαίρη από τον έκτο αποφάσισε να παντρέψει την κόρη της και ζήτησε το ομορφότερο νυφικό. Και τώρα πού να υπάρξει χρόνος για τη δική μου στολή. Για να με ηρεμήσει, μου λέει ότι θα μου φέρει μια στολή του μπαμπά από τότε που ήταν εκείνος στο δημοτικό. Μα τι να δω. Μια στολή καουμπόη με δύο πλαστικά πιστόλια σε μια θήκη της κακιάς ώρας. Ένα χάλι! Η ώρα έχει φτάσει 17:00μ.μ. Έπρεπε να φύγουμε. Με τα πολλά μπαίνω στο αμάξι. Το ξενοδοχείο, όπου θα γινόταν το μασκέ πάρτι δεν ήταν μακριά από το σπίτι. «Να περάσεις τέλεια, αγάπη μου!», ακούω τη μαμά να λέει από το μπροστινό κάθισμα και εγώ κλείνω με δύναμη την πόρτα. Μπαίνω στο ξενοδοχείο. «Έχετε έρθει για το πάρτι;», με ρωτάει ένας κύριος με σμόκιν. Απαντάω καταφατικά. Μου άρεσε πολύ που μου μίλησε στον πληθυντικό και ξανακέρδισα λίγη από την αυτοπεποίθηση που είχα χάσει φορώντας αυτή την ντροπιαστική στολή. «Περάστε από εδώ», μου λέει. Διασχίζω ένα μακρύ διάδρομο που οι τοίχοι του ήταν διακοσμημένοι με πίνακες ζωγραφικής. Στο τέλος του διαδρόμου βλέπω κάτι τεράστιες μαρμάρινες σκάλες. Τις ανεβαίνω και μπαίνω στην αίθουσα που γινόταν το πάρτι. Δύσκολο να μην καταλάβεις ποια ήταν, αφού είχε μια τεράστια αφίσα στην πόρτα που έγραφε: «Πάρτι μασκέ». Μπαίνω μέσα και γίνεται ο χαμός. Όλοι χορεύουν και τραγουδούν. Εγώ, όπως συνήθως, βρίσκω μια καρέκλα κενή στην άκρη της αίθουσας και κάθομαι. Έρχονται κάποιοι φίλοι μου και προσπαθούν να με πείσουν να σηκωθώ, αλλά μάταια. Εγώ δεν έχω καμία όρεξη να χορέψω, εγώ θέλω να παίξω κρυφτό και σκοτεινό δωμάτιο. Έχει περάσει αρκετή ώρα που κάθομαι εδώ, οπότε λέω να πάω να κάνω καμιά βόλτα. Αρχίζω να ανεβοκατεβαίνω αυτές τις τεράστιες μαρμάρινες σκάλες. Η ώρα φτάνει

21:00μ.μ. Έρχονται να με πάρουν οι γονείς μου. Με το που μπαίνω στο αυτοκίνητο αρχίζουν να με ρωτάνε τις συνηθισμένες ερωτήσεις. «Πώς πέρασες; Έφαγες καλά; Ήταν πολλά παιδιά;». Εγώ δεν έχω καμία όρεξη να απαντήσω. Ευτυχώς κάποια στιγμή φτάνουμε σπίτι και τρέχω στο δωμάτιό μου. Την Δευτέρα στο σχολείο, μετά την πρωινή προσευχή και την έπαρση της σημαίας, ο διευθυντής μάς λέει με σοβαρό ύφος. «Έχω να σας κάνω μια σημαντική ανακοίνωση. Μια συμμαθήτριά σας έχασε στο ξενοδοχείο το χρυσό βαφτιστικό σταυρό της», και μας ρωτάει με ακόμα πιο σοβαρό ύφος, «Μήπως κάποιος από εσάς τον βρήκε ή έχει κάποια πληροφορία που μπορεί να βοηθήσει;». Περιμένω λίγο να δω μήπως σηκώσει κανείς το χέρι του. Κανείς. Και τότε παίρνω τη μεγάλη απόφαση. Σηκώνω το χέρι μου. Όλο το σχολείο γυρνάει και με κοιτάει. Δεν είμαι συνηθισμένος σε τόσο μεγάλη προσοχή. Ο διευθυντής με καλεί να πάω στο γραφείο του. Έχω ενθουσιαστεί. Κατευθύνομαι στο γραφείο του διευθυντή και όχι για κάποια τιμωρία. Μπαίνουμε στο γραφείο, κλείνει την πόρτα και μου λέει να καθίσω. Με ρωτάει αν έχω το σταυρό. Του απαντάω πως δεν τον έχω, τον βρήκα πεταμένο στις μαρμάρινες σκάλες και τον έδωσα σε έναν σερβιτόρο. Μου ζητάει να του πω πώς ήταν ο σερβιτόρος. Μηχανικά απαντάω πως δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο. Ο διευθυντής σηκώνει τους ώμους και λέει. «Θα τηλεφωνήσω στους γονείς σου, εσύ μπορείς να φύγεις». Την ώρα που πάω να ανοίξω την πόρτα με ρωτάει: «Αν τον δεις θα τον αναγνωρίσεις;». «Ναι», του απαντάω με σιγουριά. Την επόμενη μέρα, μετά την πρωινή προσευχή και την έπαρση της σημαίας με φωνάζει ο διευθυντής. Στην πόρτα περιμένουν οι γονείς μου με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Ιδίως η μαμά μου. Δεν είναι συνηθισμένη να την καλεί ο διευθυντής του σχολείου. Παίρνουμε ένα ταξί και πάμε στο ξενοδοχείο. Μπαίνουμε μέσα και ο κύριος με το σμόκιν μάς ρωτάει, «Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;». Του λέμε ότι έχουμε ραντεβού με τον υπεύθυνο του ξενοδοχείου. «Μάλιστα», απαντάει, «ακολουθήστε με». Πηγαίνουμε στον τρίτο όροφο, στο γραφείο του υπεύθυνου. Χτυπάμε την πόρτα και μπαίνουμε μέσα. Με βάζουν να καθίσω και με ρωτάνε αν θέλω πορτοκαλάδα. Απαντώ, ναι. Ο υπεύθυνος μου ζητάει να επαναλάβω ό,τι είπα στον διευθυντή. Ξεροκαταπίνω και

αρχίζω να μιλάω. Όταν αναφέρω τον σερβιτόρο ο υπεύθυνος με ρωτάει αν θυμάμαι κάποιο χαρακτηριστικό του. Απαντάω πως φορούσε λευκή στολή. Ο υπεύθυνος στρέφεται στον κύριο με το σμόκιν και του ζητάει να φέρει τους σερβιτόρους που τη μέρα του πάρτι φορούσαν άσπρη στολή. Επικρατεί απόλυτη ησυχία. Μετά από λίγο μπαίνει ο κύριος, τον ακολουθούν τέσσερις σερβιτόροι. «Μόνο αυτοί;», ρωτάει ο υπεύθυνος. «Όλοι οι υπόλοιποι φορούσαν κόκκινη στολή», απαντάει ο άλλος. Βάζουν τους τέσσερις σερβιτόρους στη σειρά, όρθιους απέναντί μου και μου ζητάνε να πω ποιος είναι. Εκείνοι με κοιτούν στα μάτια, κάπως έκπληκτοι. Ένας ή δύο είναι ιδρωμένοι. «Αυτός εδώ», λέω επιλέγοντας αυτόν που μου φαινόταν πιο ήρεμος. Ο υπεύθυνος του ξενοδοχείου κοιτάζει μια εμένα και μια τον σερβιτόρο που είχα επιλέξει. Μας λέει ότι μπορούμε να φύγουμε. Κατεβαίνουμε τις περίφημες μαρμάρινες σκάλες και βγαίνουμε από το ξενοδοχείο. Παίρνουμε ένα ταξί και φεύγουμε... Ήθελα κι εγώ να γίνω λίγο πρωταγωνιστής.